

Praktisk diakoni på Island

Jon Johansson fra Akranes på Island, var student ved Norsk Diakonihøyskole i fjor. I år deltok han på et etterutdanningskurs, og vi gjengir her hans innlegg fra panelsamtalen om «diakonienes hverdag»

AV JON JOHANSSON

Ordet «diakon»

På islandsk har en visse problemer med ordet «diakon». Ordet har en veldig begrenset mening. En kan ikke bruke det på samme måte som på norsk: Diakon, diakoni, diakonalt.

Det islandske ordet kan ikke brukes slik, andre ord må tas i bruk for å få fram den egentlige meningen. Ordet er nesten ukjent i kirkelig sammenheng. Selve ordet har blitt misbrukt i forbindelse med folkeeventyrene i gjennom århundrer. Mennesker som jeg har møtt, reagerer på tre forskjellige måter på ordet diakon:

- 1) jeg forstår ikke ordet
- 2) de setter det i forbindelse med spøkelses og overtro
- 3) de sier ordet må bli gitt en ny betydning

Det arbeides med ett eller flere ord som kan få fram den rette mening og innhold i denne tjenesten. Det har blitt foreslått å bruke selve ordet «Diakonia», men det fører med seg visse problemer, slik at dette arbeides det fortsatt med.

2) Diakon og menighetssøster i den islandske kirke

De siste 30 årene er det bare to som har fått kall til tjeneste og blitt vigsløst til diakontjeneste; i Gremsey i 1960. Stedet var uten prest, slik at han skulle fungere som forstander i menigheten og

sørge for gudstjenester og barnearbeid.

Til dags dato er det ingen diakon som arbeider i en spesiell menighet. Men i denne forbindelse er det viktig å nevne at menighetssøstrene har gjort et stort arbeid de siste 25 årene, både frivillig og lønnet. Mange av dem har egentlig fungert som diakon. De færreste av dem har en formell utdanning til dette arbeidet, men har utført det av kjærlighet og trofasthet. Mange ønsker seg en diakonutdanning, men har ikke fått anledning til det. Jeg er overbevist om at denne skolen her er den rette for disse som har et behov for slik utdanning.

3) Kirkemøtets vedtak

Det var ikke før på det siste Kirkemøtet at diakonens stilling innenfor kirken ble diskutert. Det ble nedsatt en komité som skulle arbeide med saken og levere en innstilling til dette Kirkemøtet. Første delen av denne innstillingen handlet om diakonens opprinnelse og utvikling. Den siste delen handlet om behovet for diakoner og deres arbeid i dag, utdanning i nordiske land og organisasjoner.

Kirkemøtet 1990 bestemte å gi biskop og kirkeråd den oppgave å nedsette en komité for å undersøke behovet for diakontjeneste innenfor kirken. De skulle også presentere for kirken menigheter de mulighetene som diakonenes arbeid innebæ-

rer, dvs.: Sjelesorg, barne- og ungdomsarbeid, undervisning, forkynnelse, arbeid innenfor gudstjenesten. De skulle også lage et reglement som tok hensyn til forskjellig utdanningsbakgrunn. Likeledes kom et forslag om å opprette en avdeling innenfor biskopkontoret som hadde til oppgave å arbeide med diakoni- og sosial-tjenesten i menighetene.

De neste ti årene er viet menighetsoppbygging, og der har diakonien en stor plass.

4) Mine erfaringer

Til slutt vil jeg komme fram med min egen erfaring. Da vi reiste til Norge og Diakonihøyskolen, var vi sikre på at vi gjorde det riktige og at det var Guds vilje. Vi fikk mange gode ønsker og oppmuntringer med på veien. Dette ble bare styrket i den tiden vi var her i Norge. Da vi kom hjem, møtte jeg to slags holdninger. Mange av byens innbyggere har ønsket oss velkomne og gitt uttrykk for behovet. På den andre siden har kirken vært taus og vist en del usikkerhet. Jeg har sendt et brev til biskopen der jeg ber han om en avgjørelse angående min utdanning og rett til en vigsel som diakon. Jeg håper på et svar før midten av februar, men dette er en ømfintlig sak innenfor den islandske kirken både faglig og følelsesmessig. Behandlingen av denne saken krever stor varsomhet. Vi ber om at den islandske kirken måtte få både nåde og kjærlighet til å ordne opp i dette på den beste måten. Forkynnelsen av Guds ord må få stå i sentrum i alt arbeid.